

Gosciny Sempé

Malý Mikuláš a kamoši

Malý Mikuláš a kamoši

Malý Mikuláš a kamoši

Pôvodný názov: *Le Petit Nicolas et les copains*

© 2013 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Pôvodné francúzske vydanie: 1963

Preklad © Beáta Panáková, 2013, 2018

Slovenské vydanie © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., 2019

ISBN 978-80-556-0789-4

René Goscinny
Jean-Jacques Sempé

Malý Mikuláš a kamoši

slovar

Mikuláš

Je super!

Lotar

Najhorší žiak z triedy.
Keď ho učiteľka vyvolá,
vždy má po prestávke.

Aurel
Môj najlepší kamarát.
Je tučný a stále sa
napcháva.

Alojz

Najlepší žiak z triedy,
učiteľkin miláčik,
my ho veľmi nemáme radi.

Kazimír
Má veľmi bohatého ocka,
kupuje mu všetko,
na čo si spomenie.

Rafael

Má písťalku a jeho ocko
je policajt.

Hugo
Je veľmi silný a rád
rozdáva údery päšťou
rovno do nosa.

Izidor

Strašne rád hrá guľôčky
a je fakt dobrý, skoro nikdy
neminie jamku.

Julinka
Je veľmi fajn, neskôr sa
s ňou asi ožením.

Mama

Som rád doma, keď prší
a máme návštevu, lebo mama
vtedy prichystá na olovrant
kopu dobrôt.

Ocko

Odchádza z práce
neskôr ako ja zo školy,
ale nemusí písať
domáce úlohy.

Pán Bledur

To je náš sused.
Radi sa s ockom prekárajú.

Stará mama
Je ku mne veľmi dobrá,
dáva mi darčeky a srdečne
sa smeje na všetkom,
čo poviem.

Učiteľka

Je námramne milá a pekná,
pokiaľ nestvárame hlúposti.

Bujón
To je náš vychovávateľ, voláme ho
tak preto, lebo stále hovorí: „Pozerajte sa
mi do očí.“ A oká sú aj v bujóne.
Vymysleli to veľkí žiaci.

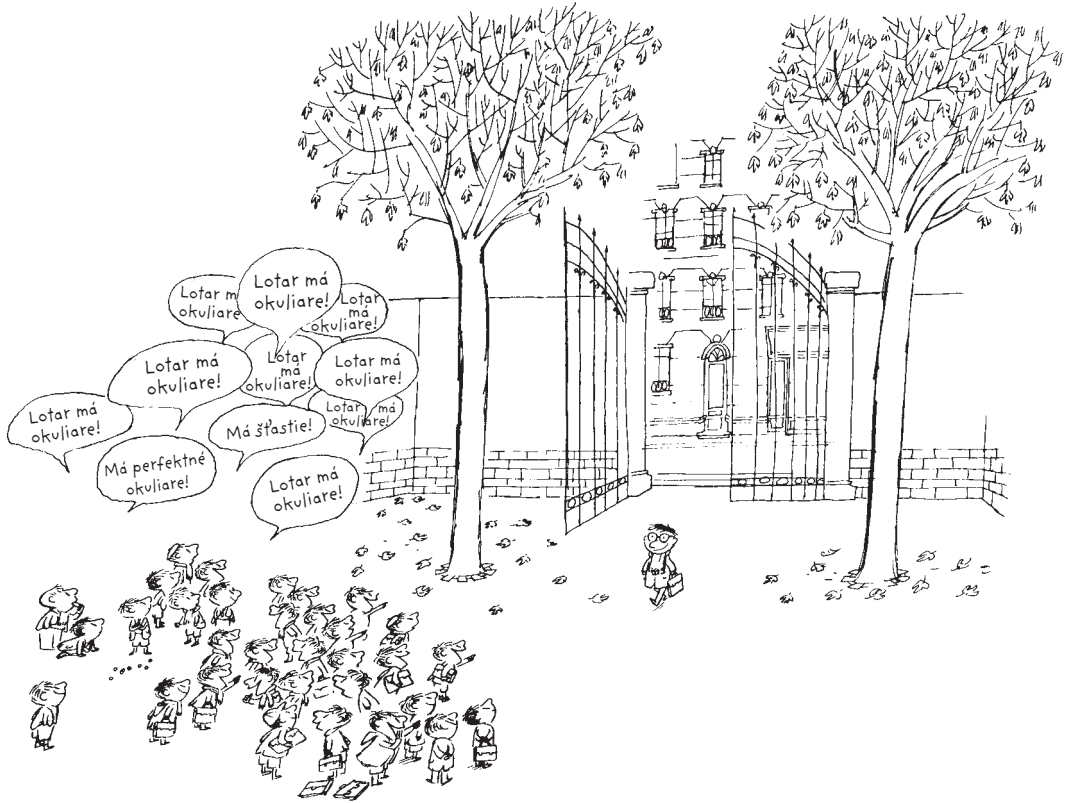

Obsah

Lotar má okuliare!	9
Úžasný čerstvý vzduch	17
Pastelky.....	25
Stanovanie.....	33
Hovorili sme do rozhlasu.....	43
Mária-Hedviga	51
Filatelie	59
Cyprián kúzelníkom.....	67
Dážď.....	75
Šach	83
Doktori.....	91
Nové kníhkupectvo	101
Rafael je chorý.....	109
Atletika.....	117
Tajný kód	123
Na narodeninách u Márie-Hedvigy	129
Biografie a bibliografie.....	134

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Má perfektné okuliare!

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Má šťastie!

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Lotar má okuliare!

Keď sa dnes ráno Lotar dohrnul do školy, pozerali sme naňho celí vyjavení, lebo na nose mal okuliare. Lotar je výborný kamarát, ale najhorší žiak v triede, a asi práve preto mu dali okuliare.

„Prišiel na to doktor,“ vysvetľoval nám Lotar, „povedal rodičom, že možno som najhorší žiak preto, lebo v škole dobre nevidím. Tak ma zobrali do obchodu s okuliarmi a okuliarový pán mi vyšetрил oči bezbolestným prístrojom, dal mi čítať veľa písmen, ktoré nič neznamenali, a potom mi dal okuliare. A odteraz – jupí! Už nebudem najhorší žiak.“

S tými okuliarmi je to dosť čudné. Podľa mňa Lotar v škole dobre nevidí najmä preto, lebo večne spí, ale možno práve

okuliare mu pomôžu, aby nezaspal. Aj to je pravda, že jedine najlepší žiak z triedy Alojz nosí okuliare, a preto ho ani nemôžeme biť tak často, ako by sa nám žiadalo.

Alojza Lotarove okuliare poriadne škreli. Je totiž učiteľkin miláčik a stále sa trasie, že najlepším žiakom by sa mohol namiesto neho stať niekto iný. Nás zasa úprimne tešilo, že odteraz bude najlepším žiakom Lotar, ktorý je dobrý kamarát.

„Všimol si moje okuliare?“ zabrdal Lotar do Alojza. „Odteraz budem najlepší vo všetkých predmetoch – mňa bude učiteľka posilať po mapy a ja budem utierať tabuľu! Bé-bé!“

„Žiadne také! Žiadne také!“ prskal Alojz. „Najlepší z triedy som ja! A ty nemáš čo nosiť v škole okuliare!“

„Netáraj nezmysly, just budem nosiť okuliare!“ zastrájal sa Lotar. „A ty už nebudeš jediný odporný učiteľkin miláčik! Bé-bé!“

„Aj ja poprosím ocka, aby mi kúpil okuliare, a aj ja budem najlepší žiak!“ pridal sa Rafael.

„Všetci si od ockov vypýtajme okuliare!“ zvolal Kazimír.
„A všetci budeme najlepší žiaci z triedy a učiteľkine miláčikovia!“

To bolo fantastické! Alojz začal kričať a plakať, vraj je to podvod a nemáme právo byť najlepší žiaci, že sa bude sťažovať, že ho nikto nemá rád, že je hrozne nešťastný a že sa zabije – a vtom pribehol Bujón. Bujón je náš vychovávateľ, niekedy vám poviem, prečo ho tak prezývame.

„Čo sa to tu deje?“ zreval. „Alojz, prečo tak rumázgaš? Pozri sa mi do očí a odpovedz!“

„Všetci chcú začať nosiť okuliare!“ odpovedal Alojz medzi štikútaním.

Bujón sa pozrel na Alojza aj na nás, prešiel si rukou po tvári a povedal: „Pozrite sa mi všetci do očí! Ani sa nepokúšam pochopiť vaše výmysly, ale vravím vám jedno, keď vás ešte raz začujem, prísne zakročím! Alojz, choď sa napiť vody a zadrž dych, a vy ostatní ste, dúfam, rozumeli. Tak fajn!“

Odpochoďoval aj s Alojzom, ktorý stále štikútal.

„Počúvaj,“ obrátil som sa na Lotara, „požičiaš nám tie okuliare pri skúšaní?“

„Áno, aj na písomky!“ pridal sa Cyprián.

„Na písomky ich budem potrebovať ja,“ povedal Lotar, „lebo keby som nedostal najlepšiu známku, ocko by zistil, že som nemal okuliare, a mal by som z toho zle, lebo ocko nechce, aby som požičiaval svoje veci. Ale na skúšanie áno, to je dohodnuté.“

Lotar je naozaj výborný kamarát. Hneď som si od neho vypýtal okuliare a vyskúšal som si ich, ale fakt neviem, ako s nimi

bude Lotar najlepší žiak, lebo cez sklá vidieť všetko pokrivené. Keď si napríklad pozriem na nohy, akoby som ich mal celkom pri nose. Potom som podal okuliare Kazimírovi, on ich požičal Rafaelovi, ten ich dal Izidorovi, on zas Cypriánovi, ktorý ich hodil Hugovi a on cez ne smiešne zaškúlil, a potom si ich chcel vziať Aurel, ale vtedy Lotar začal robiť drahoty.

„Ty nie,“ povedal. „Od tých tvojich chlebov máš mastné ruky, zašpinil by si mi sklá, a keby som cez ne nevidel, okuliare by mi boli nanič. Čistiť okuliare je hrozná otrava a ocko by mi zakázal televíziu, keby som zase doniesol najhoršiu známku, a to len preto, že nejaký somár mi zašpinil okuliare maslovými praprčami!“

Nato si Lotar nasadil okuliare, no Aurel sa našťval.

„Chceš, aby som ťa tými maslovými praprčami vyfackal?“ vyhrážal sa Lotar.

„Nemôžeš ma biť,“ zahlásil Lotar, „lebo mám nové okuliare. Bé-bé!“

„No tak si ich zlož!“ zavrčal Aurel.

„Ani nápad!“ odvrkol Lotar.

„No jasné,“ vyhlásil Aurel. „Vy najlepší žiaci ste všetci rovnakí. Zbabelci!“

„Ja že som zbabelec? Ja?!“ zakričal Lotar.

„Áno, kamoško, lebo nosíš okuliare!“ hulákal Aurel.

„To sa ešte uvidí, kto je zbabelec!“ zvrieskol Lotar a zložil si okuliare.

Obidvaja boli strašne zúrivi, ale nemohli sa pobiť, lebo pribehol Bujón.

„Čo je zase?!“ zisťoval.

„Nechce mi požičať okuliare!“ kričal Aurel.

„On mi ich chce zamastiť!“ prekrikoval ho Lotar.

Bujón si prešiel rukami po tvári a začal si poťahovať líca nadol, a vtedy prestávajú všetky žarty.

„Pozrite sa mi do očí, vy dvaja!“ povedal. „Neviem, čo ste zasa povymýšľali, ale nechcem už o okuliároch počuť ani slovo! A dozajtra napíšete vo všetkých osobách: *Cez prestávku nesmiem rozprávať nezmysly ani vyvolávať zmätky, a nútiť tak pána vychovávateľa zasahovať.*“

Nato odišiel zazvoniť na začiatok hodiny.

V dvojstupe Lotar povedal, že keď bude mať Aurel čisté ruky, bez všetkého mu okuliare požičia. Lotar je naozaj výborný kamarát.

Cez hodinu – mali sme zemepis – Lotar poslal okuliare Aurelovi. Ten si pochtivo poutieral ruky do pulóvra, až potom si ich vzal. Nepriniesli mu však šťastie, lebo nezbadal učiteľku, ktorá sa zastavila tesne pred ním.

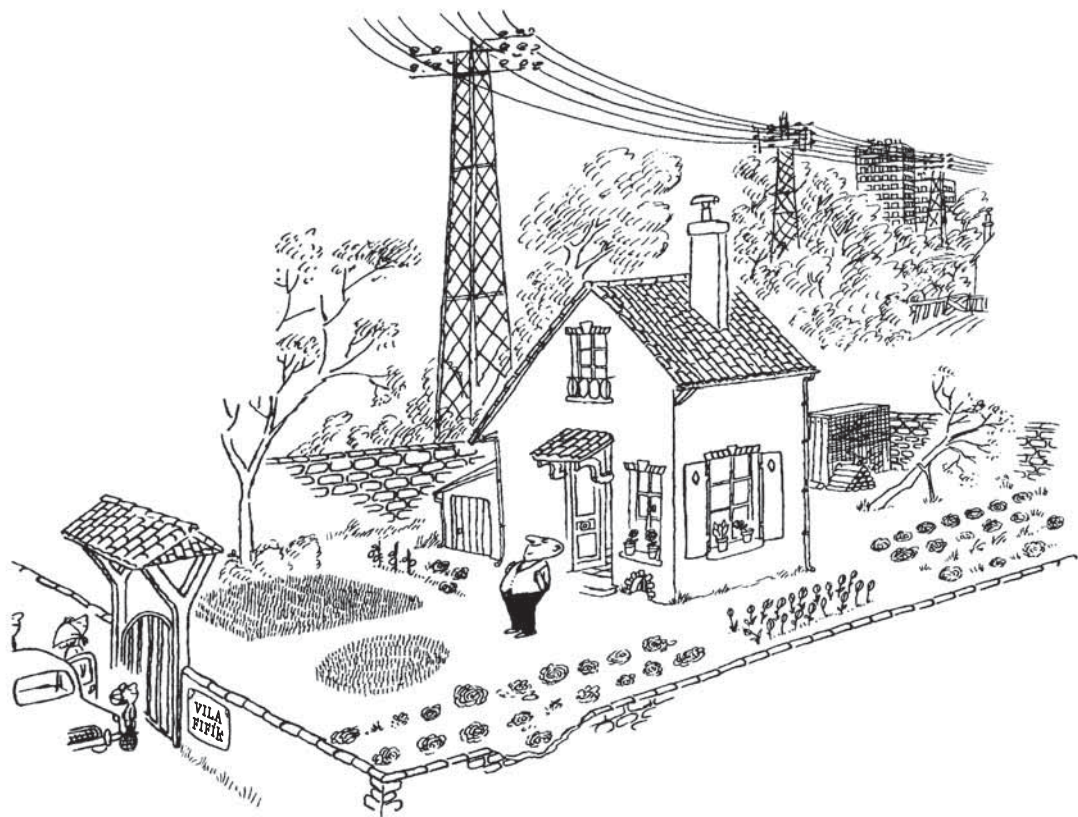
„Prestaň zo seba robiť šaša, Aurel!“ rozkričala sa naňho.
„A neškúľ, lebo ti to zostane! Za trest pôjdeš za dvere!“

Aurel vyšiel z triedy aj s okuliarmi, cestou ešte narazil do dverí. Nato učiteľka vyvolala Lotara k tabuli.

Samozrejme, Lotar schytil bez okuliarov päťku.

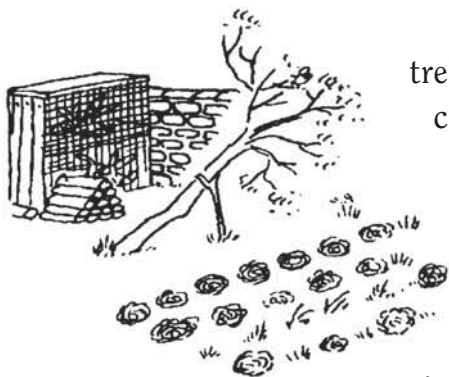

Úžasný čerstvý vzduch

V nedeľu sme pozvaní do nového vidieckeho domu pána Fífíka. Pán Fífík je účtovník v úrade, kde pracuje ocko, a vraj má syna v mojom veku, ktorý je veľmi milý a volá sa Filemon.

Tešil som sa, lebo veľmi rád chodím na vidiek. Ocko nám povedal, že pán Fífík ten dom kúpil len nedávno a vraj je len na skok od mesta. Pán Fífík telefonicky podrobne vysvetlil ockovi cestu, ocko si všetko poznačil na papier a zdalo sa, že sa tam dostaneme celkom ľahko. Pôjdeme rovno, pri prvom semafore zabočíme doľava, prejdeme popod železničný most, potom sa zas rovno až po križovatku, na ktorej treba odbočiť doľava, potom znova doľava až po bielu stavbu, kde

treba odbočiť doprava na poľnú cestu. A potom stále rovno, je to hneď vľavo za benzínovou pumpou.

Ocko, mama a ja sme skoro ráno nasadli do auta a vyrazili sme. Spočiatku ocko spieval, ale potom prestal kvôli autám, čo boli pred nami, takže sme sa sotva mohli pohnúť z miesta. Potom ocko prehliadol semafor, pri ktorom mal odbočiť, ale povedal, že to nič, že odbočí na nasledujúcej križovatke. Lenže nasledujúca križovatka bola rozkopaná a dali tam ceduľu, na ktorej bolo napísané *Obchádzka*, a tak sme sa stratili. Ocko kričal na mamu, vraj mu zle čítala poznámky, čo mal na papieri, potom sa vypytoval kopy ľudí, ale nikto mu nevedel poradiť.

K Fífikovcom sme prišli až tesne pred obedom a prestali sme sa hádať.

Pán Fífik nám vyšiel naproti k záhradnej bránke.

„No jasné!“ zvolal. „Hneď vidieť mešťanov! Ráno sa im ťažko vstáva z postele, však?“

Ocko mu porozprával, ako sme blúdili, a pán Fífik bol úprimne prekvapený.

„Ako je to možné?“ čudoval sa. „Veď sa ide stále rovno.“

A pozval nás ďalej.

Dom pána Fífika je naozaj veľmi pekný. Nie je veľký, ale je pekný.

„Počkajte,“ povedal pán Fifík, „zavolám ženu.“ A zakričal: „Klára! Klára! Naši priatelia sú už tu!“

Prišla pani Fifíková, oči mala červené, kašľala a na zástere mala plno čiernych flakov.

„Nepodám vám ruku, som celá zafúľaná od uhlia. Od rána sa márne snažím rozkúriť sporák,“ povedala.

Pán Fifík sa zasmial: „Je to tu celkom jednoduché, nuž ale ako na dedine! Nemôžeme tu mať elektrický sporák ako v meste.“

„A prečo nie?“ opýtala sa pani Fifíková.

„O dvadsať rokov, keď dom splatím, sa o tom pozhovárame,“ povedal pán Fifík a znova sa zasmial.

Pani Fifíková sa nesmiala, a keď odchádzala, šomrala: „Prepáčte, ale musím ísť chystať obed. A to nie je vôbec jednoduché.“

„A čo Filemon?“ opýtal sa ocko. „Nie je tu?“

„Ale áno, je tu,“ odvetil pán Fifík, „lenže za trest nesmie vyjsť zo svojej izby. Vieš, čo ten malý chuligán urobil dnes ráno? To by si neuhádol. Vyliezol na strom oberať slivky! Len si to predstav! Každý z tých stromov ma stál celý majetok a chalan len tak zo zábavy bude lámať konáre, no nie?“

Ale potom pán Fifík povedal, že trest odvolá, keďže som u nich na návšteve, lebo ja som určite rozumný chlapček a nebudem sa zabávať plienením záhrady a zeleninových hriadok.

Prišiel Filemon, pozdravil mamu aj ocka a podali sme si ruky. Vyzeral celkom sympaticky, samozrejme, nie až tak sympaticky ako kamoši z triedy, ale treba povedať, že kamoši z triedy sú neprekonateľní.